

ÇIK KENDİ DAĞINA

kendi şarkını söyle

Adem Kandemir

ADEM KANDEMİR

1956 yılında Ordu'nun Mesudiye ilçesinde doğdu. İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsünü bitirdi (1979). 1980'de öğretmenliğe başladı. Yüksek lisans çalışmasını İ.Ü. İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nde yaptı (1996).

Üzerinde titizlik gösterdiği şiiri *"insanın ağır yüküne omuz veren bir dirim, bir denge, bir onarım işâreti"* olarak gördü. Şiirin yanı sıra *"dünya, hayat, ölüm karşısında duyduğu kaygıları ve takındığı tavırları paylaşımına açma"* adına deneme türünde yazılar kaleme aldı.

Eserleri:

Şiir

Bir Dumanlı Geçmiş ki... (1995)

Kırk İkinci Koşmaları (2011)

Deneme

Her Duvar Bir Kapıdır (1986)

Yaşama Borcu (2018)

Bir Yol Daha Var (2019)

İÇİNDEKİLER

Nişâne-i Red	9
Sır	11
Bir Alaca Karanlık Serencâmı	12
Tan Sökümü Yarası	28
Hüzün Hâleleri	30
Dost	36
Öz'den Öte Ne Var?	37
Rehin Sona Ermeden	38
Aşk İçre	39
Ayrık otu	41
Günbatımı Mahzundur, Mahzundur Gündoğumu	46
Niçinsiz	48
Yeni	52
Ağır Yük	53
Sarkaç	54
Sûzinâk	55
Hiçin Hiçi	58
Çık Kendi Dağına, Kendi Şarkını Söyle	60
Ömür Mutlaka...	64
Sakın Ha, Unutma!	67
Temâşâ	71
Bir Borçtur Yaşamak	72
Kaçış Yok	77

*Bütün çabası
gözü pek bir serinlik,
bir teselli kıvılcımı düşürmek
yürek taşmalarına.*

NIŞÂNE-İ RED

Öyle dilsiz
tükenir rüyâ
çöker de duldası
çakılıp kalır dünyâ
Ağu üfürür ihânetler
söner sabahı yaşamın
kilitler vurulur yarınlara
kudurgan sayfalarında çağın

Târihin vicdânı yokluğa gömülür
masalıyla köstebek gözlü globo cop'un
kaskatı, dehşetengiz bir düşüşe sürülür
can çekişen varlığı âdemoğlunun

Eğer yoksa bir nişâne-i reddin
şu yıkım kasırgalarına inat
umutla bilenip kenetlenir
yoksa zorlu bir siperin
ne kutsî bir intikâmın
ne ulvî bir hasretin
ne âsi bir sancın
var demektir

SIR

Mesel odur ki bilen söylemez, söyleyen bilmez
Ne bilsin nâdan, biri ölmese biri dirilmez
Böyledir işte âlemin ahvâli, kâh şâd kâh gam
Vardır her yükün bir taşıyanı, ümit kesilmez

2020

BİR ALACA KARANLIK SERENCÂMI

1. Kanatlı günlerin türküsü

Hani insan ham aklın dehlizlerinde inlerdi
Unuttuğu günden beri hazin hâtırasını
Sanrıya koşar, zelîl avuntulara düşerdi
Donardı eşyanın kara âyinlerinde kanı
Hani düşerdi serap çölüne, hiçe dönerdi

Hani bilinci çöker de söz'ü telef ederdi
Rûhunu tıkayan çekici haz geçitlerinde
Sırf bir mahkûm, mazlum değildi o; mesul beşerdi
Karşıt kutuplarla bürülü kendi çeperinde
Hani beşerdi yön bilmez, turfa belâ ünlerdi

Hani yalvaç'a, bu akli çürük yüz ekşitirdi
Bulup da kendine kayış dilli, yüzsüz bir bilge
Esrir, kösnür, kirlenir, düşüşe kilitlenirdi
Teşneydi firarların kargışlı oyun seline
Hani kilitlenirdi karanlığa, gönenirdi

Hani yapayalnız, mahzun kaldığımız günlerdi
İnce buz üzerinde soluksuz düşündüğümüz
Ödülü her âdemi kendi kabınca beklerdi
Alev kızılı gün doğumları öykündüğümüz
Hani beklerdi hakikat; zinde akıl isterdi

Hani düşen yıldırımlara inat sarmalardı
Berrak ilkbahar tayfları yağmur sancılarını
Varlık sırrını hiçe saymak elbet intihârdı
Kendi elimizle kırmak rûhun kanatlarını
Hani bir intihârdı cürüm, ihânet saçardı

Hani düşlerimizi billûr muştular dokurdu
Güneştendi, aydandı, yıldızdandı ellerimiz
Ah... Ok ve yay öyle kavî nasıl da kavuşurdu
Bir vakte erişebilmek için mesellerimiz
Hani kavuşurdu yazgıların ahdi, bir surdu

Hani gök ekinlere toprak bir sînemiz vardı
O “Hangi ekmek yenir?” sorusu ki nefes kesen
Gömgök rüyâlar ruh güneşine hasret duyardı
İsyan günleri yemyeşil aşkın dilini çözen
Hani hasret duyardı tutku, utku gün sayardı

Hani yaman bir gülleydi ümit, menzil döverdi
Çerâğını yakardı yürek, beyin ve ellerin
“Evet, ant ve ikrâr er kişide bir gerek” derdi
Ki göğe ser çeksin burçları apak bedellerin
Hani “yâri bil” derdi, “ağyarı bil”; kana ferdi

Hani genç, ihtiyar ölümü öpecek yaştaydık
Yine de yaşamak düşerdi bize, yoktu yılmak
Masmavi şakırdı özgürlük, bir uyanıştaydık
Kalbimizde akardı kolları kenetli ırmak
Hani uyanıştaydık hüryâ, kan can savaştaydık

II. Dar vaktin kırgın hâtıraları

Devran öyle dönerken göğün altında kül rengi
Can evleri akrep kiskacında eczâ arardı
İntiharlar göz uçlarında beslerken cinneti
Yangın dudaklarında şarkımızın kan patlardı
Oluş yaralarımız gül gül açardı, hey gidi

Günlerin diline kilitler vurulurken şenî
Dağ soluğu ezgiler yüklerdim yüreğimize
“Diri tutun merhametin o harlı ateşini”
Derdim; “körükleyin kök salsın yaşam içinize
Gelsin öykümüzün ücrâsı beriye”, hey gidi

Özümlerken kutlu bilginin hazînelerini
Oğul verirdi incileri alnımızın çatında
Bir dulda olur da ekerdim sabır gizlerini
O körpe zihnimize keskin kılıçları kında
Kök söktürsün diye şu hadsiz dünyâya, hey gidi

O ifrit ki taşırken hiç umulmaz hîleleri
Sinerken vebâlı tutkular ile hüzünlere
Yakarışlar nakşederdim aşkınıza bir dizi
Tutsak düşmesin diye yüz karası yeminlere
“Aşk bir uçurum”ken yangın gönül içre, hey gidi